St-l netvrdí, že by tento předpis vl. nař., ukládající důkazní břímě vojenské osobě, žádající o zápočet, nebyl ve shodě se zákonem, a uznává, že st-le, žádajícího po převzetí do čsl. armády o zápočet doby, ztrávené v zajetí pro výměru výslužného stihá břímě důkazní, stojí však na stanovisku, že důkaz takový provedl, a sice tím, že se v místě, kde se za války v zajetí zdržoval, přihlásil emisaři, vyslanému tam příslušnými vládními činiteli, ke vstupu do čsl. legií, že na poukaz tohoto emisaře v dosavadním místě zajetí zůstal, vyčkávaje dalšího vyzvání k nástupu do služby v čsl. vojsku, že ho skutečně dne 16. března 1918 došlo vyzvání k nástupu služby v Žitomíru, že na jeho základě nastoupil cestu do Žitomíru a učinil vše, aby se tam dostal a službu v čsl. vojsku nastoupil, ale že úmysl jeho byl zmařen okolnostmi na jeho vůli a moci nezávislými tím, že v Ukrajině upadl do rukou německé hlídky, kterou byl zajat a pak odeslán do Čech. Žal. úřad stojí naproti tomu na stanovisku, že st-l neprokázal možnost vstoupiti do legie a vyvozuje z určitých v nař. rozhodnutích uvedených skutečností závěr, že st-l měl dostatek příležitosti na své cestě na západ, aby do čsl. vojska vstoupil. Jest zde tudíž rozpor co do různých skutkových okolností, které nss sám nemůže hodnotiti vzhledem k zásadě vyslovené v § 6 odst. 1 zák. o ss, jsa vázán hodnocením skutkových okolností, jak je provedl žal. úřad, pokud ovšem neshledá některou z vad zmíněných v odst. 2 téhož §.

V daném případě nss takovou vadu skutečně shledal v tomto směru: St-l ve své žádosti na mno podle svého stanoviska dokazoval určitými skutečnostmi, že mu vstup do čsl. vojska byl znemožněn okolnostmi na jeho vůli a moci nezávislými. Jestliže žal. úřad tyto skutečnosti nepovažoval za dostatečný průkaz a chtěl na základě odchylného skutkového stavu založiti svůj úsudek o tom, že st-l měl možnost vstoupiti do legie, pak nestačí, když teprve v nař. rozhodnutí tyto okolnosti uvede a svůj úsudek z nich vyvodí, protože tím jest st-li ztížena obrana. Účelná obrana strany a tím i možnost přezkoumání úředního výroku nss-em předpokládá a vyžaduje, aby skutkové okolnosti, o něž úřad svůj výrok opřel, byly zjištěny ve správním řízení za účasti strany. Jest totiž všeobecnou zásadou, ovládající řízení správní, požadavek, aby straně, o jejíž práva jde, byla poskytnuta příležitost, aby mohla zaujmouti stanovisko ke skutečnostem zjištěným adm. šetřením a nabídnouti důkazy, které jsou do jejím zdání pro skutkové zjištění a posouzení věci důležity.

Bylo tedy v daném případě povinností žal. úřadu, aby straně před rozhodnutím sdělil, proč neuznává skutkových okolností st-lem uvedených za dostatečný průkaz nemožnosti vstupu do čsl. legií, resp. ze kterých skutečností činí závěr opačný, než činil st-l ve své žádosti. Neučinil-li tak, porušil podstatné formy řízení (zásadu slyšení strany) a bylo proto nař. rozhodnutí pro tuto vadu zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 10.422.

Stavební právo (Praha). — Železniční právo: * Udělení stavebního konsensu pro železniční stavbu podle min. nař. č. 19/1879 ř. z. s výslovnou výhradou, že obec určí dodatečně stavební

čáru a niveau, nemůže obec ani s hlediska § 14 stav. řádu pro Prahu důvodně vytýkati jako porušení své autonomní kompetence.

(Nález ze dne 16. března 1933 č. 12.222/29.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 3958/24.

Věc: Hlavní město Praha proti ministerstvu železnic o povolení ke stavbě na pozemku železničním.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Při komisionelním šetření, konaném k žádosti ředitelství státních drah v Praze o podání posudku s hlediska stav. řádu a ohledů místních (§ 22 min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z.) o projektu Ing. Huga K. na stavbu garáží na železničním pozemku na Král. Vinohradech, vznesl zástupce magistrátu hlavního města Prahy námitku, že před udělením stav. povolení musí projektant žádati a obecní úřad stav. rozhodnouti o stav. čáře ve smyslu § 14 stav. řádu.

Nař. rozhodnutím byl projekt podle ustanovení §§ 19 a 22 cit. min. nař. — za určitých podmínek, jež nejsou předmětem dnešního sporu — schválen s tím, že stavebník jest povinen dohodnouti se s obcí pražskou o určení stavební čáry a výšky rovinné a stanovenou stavební čáru a výšku rovinnou při stavbě dodržeti. Zmíněnou námitku zástupce magistrátu hl. m. Prahy, že stav. povolení nelze uděliti dříve, dokud nebyla určena stav. čára, zamítlo nař. rozhodnutí s tímto odůvodněním: »§ 127 stav. řádu z 10. dubna 1886 č. 40 z. z. stanoví sice, že stav. úřadu přísluší určovat stav. čáru a výšku rovinnou i při stavbách na železnicích. Ustanovení toto vyhražuje však jen stav. úřadu příslušnost pro určování stav. čáry a výšky rovinné, nestanoví však, že by tato otázka musela býti vyřízena před udělením stav. povolení a poněvadž směrodatné min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z. nemá o tom zvláštního ustanovení, zůstává na vůli železničního stav. úřadu zvoliti postup svého uvážení.«

Proti rozhodnutí tomu podala rada hlavního města Prahy stížnost, o níž nss uvážil:

Podle § 2 zák. o ss náleží nss-u rozhodovati, tvrdí-li kdo, že byl nezákonným rozhodnutím nebo opatřením správního úřadu ve svých právech poškozen. Poněvadž nss nemohl předpokládati, že stěžující si obec hledá nějaké zkrácení svého práva již v tom, že žal. úřad nešetřil časové přednosti stanovení stav. čáry a úrovně výškové před udělením povolení stavebního — což samo o sobě žádného skutečného právního zájmu obce samozřejmě dotknouti se nemůže, — uvažoval nss, v kterém svém právu cítí se st-lka vlastně zkrácena.

St-lka uvádí, že stanovením stav. čáry se upravuje poměr stavebníka k veřejnému prostranství, tedy k obci jako jeho majiteli, a že proto s ohledem na §§ 5 a 6 stav. ř. musí ustanovení stav. čáry předcházeti řízení o povolení stavby a doplniti skutkový podklad proň tak, aby bylo možno posouditi, zda projekt vyhovuje i všeobecně závaznému plánu regulačnímu ve směrnicích v § 5 udaných. Touto námitkou obec jako majitelka veřejného prostranství, sousedícího se stavebním místem, vytýká, že posouzení stavebního projektu a tedy i zaujetí stanoviska k němu je jí znemožněno, není-li ještě stanovena stav. čára, poněvadž tento ne-

dostatek překáží tomu, aby bylo zřejmo, že při stavbě bude dbáno oněch požadavků co do polohy a niveau projektované stavby, které vyplývají z regulačního plánu.

Nss neshledal tuto námitku důvodnou. Není sporu o tom, že žal. úřad si neosoboval právo, stanoviti pro projektovanou stavbu stavební čáru nebo niveau, nýbrž že ponechal určení jich pražské obci. Podle § 125 č. 2 stav. ř. pro Prahu je vyhraženo městské radě stanoviti čáru stavební a niveau v mezích předpisů §§ 5 a 6. Z toho je vidět, že je věcí městské rady, aby se, vydávajíc tento akt, postarala o to, aby stav. čára a niveau byly určeny ve shodě s požadavky regulačního plánu. Ochrany, které se obec jako majitelka sousedního veřejného prostranství domáhá v tom směru, aby stavbou snad nebyly porušeny předpisy regulačního plánu o regulačních čarách a niveau, dojde tedy obec v tomto aktu, který je právě tak jako stavební povolení samo podmínkou pro uskutečnění projektu. Má-li však stížnost na mysli, že nedostatek předchozího rozhodnutí o stav. čáře a niveau brání obci v tom, aby vůči projektu mohla uplatnit nějaké jiné námitky, o nichž by rozhodnouti náleželo úřadu stavbu povolujícímu, musila by konkrétně uvésti, které okolnosti nebo pochybnosti to jsou, aby nss mohl posouditi, zda tyto momenty jsou způsobilé přivoditi svými účinky nějaké zkrácení stěžující si obce co do možnosti obrany jí jako majiteli sousedního veřejného prostranství příslušející. Nic takového však stížnost neuvádí a nss nemá proto podnětu, aby touto otázkou se dále zabýval (§ 18 zák. o ss).

Z ostatního obsahu stížnosti lze souditi, že pražská obec se neomezuje na to, uplatňovat své námitky proti rozhodnutí min. želez. jen s hlediska postavení, jež je dáno sousedstvím staveniště k veřejnému prostranství obce, nýbrž že vystupuje i jako samosprávná korporace na ochranu své kompetence, kterou chápe v tom smyslu, že §em 127 jí je vyhraženo nejen stanovení stav. čáry a niveau vůbec, nýbrž i stanovení jich v určitém stadiu, t. j. před podáním žádosti za stav. povolení. Nss nemohl ani této námitce dáti za pravdu.

Ustanovení § 14 stav. řádu, o něž se tu stížnost opírá a jež praví, že stavebník, který chce při veřejné ulici provésti novou stavbu, přístavbu nebo přestavbu podle § 25, má prve než zakročí o povolení k stavbě žádati za sdělení stavební čáry a niveau, není normou povahy kompetenční, nýbrž předpisem procesním, upravujícím postup řízení ve stav. věcech. Normy o kompetenci jsou obsaženy v X. částce stav. řádu; z nich pro daný případ přichází v úvahu § 127 odst. 3, podle něhož stanovení stav. čáry a niveau při stavbách v tomto paragrafu dříve vyjmenovaných (tedy i železničních), přísluší úřadu v § 124 ustanovenému, resp. vzhledem na jeho druhý odst. městské radě (§ 125 č. 2). Jedině v porušení této normy mohla by obec právem spatřovati nezákonný zásah do své kompetence. Že by si min. želez. bylo osobilo tuto kompetenci obci vyhraženou, stížnost netvrdí a nemůže tvrditi, když výhradou do nař. rozhodnutí pojatou bylo nezkráceně obci ponecháno rozhodnutí o stanovení stav. čáry a niveau.

Eventuelním porušením procesního předpisu do práv obce jako nositelky samosprávné kompetence zasaženo nebylo a to tím méně, ježto — jak již řečeno — ke skutečnému provedení stavby je třeba též určení

stav. čáry a niveau městskou radou a případné provádění stavby bez tohoto určení může být stav. úřadem (magistrátem) zakázáno (§ 127 odst. 9 a § 116 odst. 2 a 3).

Shledav, že nebylo žádné subj. právo obce porušeno, zamítl nss stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 10.423.

Honební právo (Čechy): * Čině podle analogie § 5 odst. 3 česk. hon. zák. »příhodné opatření« co do výkonu myslivosti na enklávě, může honební úřad enklavované pozemky přikázati také rozděleně z části té a z části oné ze sousedních honiteb a může tak učiniti i na méně nežli 6 honebních roků. Jedinou direktivou je mu zřetel na racionelní provoz myslivosti.

(Nález ze dne 16. března 1933 č. 19080/31.)

Věc: Dr. Jaroslav L. v K. proti zemskému úřadu v Praze o úpravu honebních poměrů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Jednajíc k podnětu honebního výboru v K. a st-le o úpravě honebních poměrů v K. po provedení pozemkové reformy na panství k.-ckém, vyslovila osp v Plzni rozhodnutím z 28. listopadu 1928, že parcely ležící v katastrálním území K., pod bodem 1. podle kat. čísel blíže označené, pokud zůstaly ve vlastnictví st-lově, tvoří samostatnou honitbu tohoto; parcely sub 2. podle kat. čísel označené, pokud jsou jejich držiteli obyvatelé osady K., tvoří součást společenstevní honitby k.-cké. Pod bodem 3. byly pak jako enklávy od 1. února 1929 do 31. ledna 1930 přikázány parcely sub a) vyznačené ke společenstevní honitbě k.-cké, pozemky sub b) jmenované k samostatné honitbě st-lově. K bodu 3. bylo v důvodech uvedeno toto: »Pozemky uvedené pod č. 3 nejsou po zákonu součástí ani společenské ani samostatné honitby, a to samostatné honitby proto ne, že nejsou v držení Dra L., společenské honitby pak proto ne, že sice jako celek souvisejí se společenskou honitbou, avšak nejsou všecky v držení obyvatelů osady k.-cké, a pokud jsou v držení osadníků k.-ckých, nesouvisejí se společenskou honitbou, neboť spojení to ruší výběžek pozemku č. kat. . . ., jsoucí v držení přídělců v R. a N. Protože všecky zde uvedené pozemky nemají výměry 115 ha, dlužno je považovati za enklávy podle § 5 odst. 2 zák. o myslivosti. Právní nárok na jich přikázání měl by držitel okrsku honebního, který je zcela neb do dvou třetin obklučuje. To však není ani společenská honitba k.-cká ani vlastní honitba Dra L., pročež nastupuje tu podle analogie odst. 3 § 5 volné uvážení okresní správní komise, aby učinila příhodné opatření. Osk považovala pak za slušné, aby v takovém případě část přiléhající vhodně ke společenské honitbě, byla k této přikázána, druhá část pak, která přiléhá k honitbě samostatné, aby byla přikázána k této, při čemž také padala na váhu okolnost, že honitba společenská se pozemkovou reformou značně zvětšila, kdežto honitba